

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmm.cz   http://zs1.nmm.cz

číslo 38 - květen 2006

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

**MISS České republiky 2005 Lucie Králová
na besedě s žáky naší školy 31. 3. 2006**

PÁR SLOV ÚVODEM

Osmatřicítka se hlásí! A tentokrát opět v rozšířené verzi se čtyřadvaceti stránkami. Je vidět, že událostí, o kterých stojí zato psát, je v posledních týdnech nějak víc, takže běžné dvacetistránkové číslo je všechny neobsáhne. Ale to je dobře, hlavní je, že se pořád něco děje.

Asi nejdůležitější událostí posledních týdnů byly pro deváťáky a pro řadu pátáků přijímací zkoušky. Není proto divu, že jsme tomuto tématu věnovali několik stránek včetně ankety.

Také začíná jarní sezóna exkurzí, na kterou se po dlouhé zimě jistě všichni těšili. V tomto čísle si můžete přečíst reportáž z putování devátých tříd do Terezína a také článek o exkurzi šestáků do Prahy.

Kromě toho se v tomto čísle setkáte se spoustou dalších zajímavostí i tradičních rubrik, na které jste zvyklí. Předpokládáme, že v letošním školním roce vyjde Puclík ještě jednou, pravděpodobně někdy ve druhé půlce června. Také si myslíme, že jeho hlavní náplní budou školní výlety – bude to vlastně takové zvláštní výletové číslo. Byli bychom rádi, kdyby se nám o zážitcích z výletů sešlo co nejvíce článků, aby bylo z čeho vybírat. Proto neváhejte, pište a fot'te! Pokud stihnete uzávěrku posledního letošního čísla, váš článek se v něm téměř jistě objeví.

Příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- Věřte – nevěřte, ale v nejbližší době nás nic převratného nečeká. Volné dny v podobě různých svátků jsme již vyčerpali, prázdniny už také žádné nebudou – tedy kromě těch letních, ale na ty si ještě musíme počkat. Jediné povyražení a vytržení z běžného všedního života tak můžou přinést školní výlety, které se začínají rozbíhat. Tak si je hezky užijte!

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Hlad a vidina brzkého přidělu potraviny může způsobit docela velké nepříjemnosti. Dlouze by o tom mohl vyprávět Vítek Chalupa z 9.C, který si při cestě do jídelny povyskočil – snad z radosti, že potrava je už blízko, snad proto, aby se podíval, kolik je před ním stejně hladových krků... Celkem by na tom povyskočení nebylo nic tak divného, kdyby si neposkočil zrovna ve chvíli, kdy byl ve futech dveří. Úder hlavou do kovové konstrukce znamenal tržnou ránu, spoustu krve a dva stehy na hlavě. Zřejmě ho chuť hned přešla a snad i pochopil, že si nemá moc vyskakovat.
- Vítkovi Chalupovi se v poslední době opravdu daří. Že má smysl pro humor, lehce naznačil paní učitelce Svobodové, když se na písemnou práci z občanské výchovy podepsal jménem „Fantomas“. Paní učitelka ale jeho humoru moc nefandila a za odměnu mu nechala napsat všechny čtyři varianty testu. No co – občanku si procvičil a své jméno si snad už taky zapamatoval.
- Pan učitel Hnízdil děsí děti! Když totiž uprostřed hodiny potřebuje vstoupit do třídy, zaklepe na dveře s takovou silou, že to skoro vypadá, jako by za dveřmi byla celá jednotka rychlého nasazení. Uvnitř místnosti, kde panuje klídek a tichoučko, se všichni vyděsí a málem se leknutím kousnou do jazyku. Tak pane učiteli, s citem...
- Paní učitelka Kozárová prošvihla jedinečnou příležitost dovědět se, jak se staví ochranné hráze. V kině na zájezdu v Holandsku totiž při promítání filmu na toto téma přivřela víčka trochu víc, než bylo potřeba, a ponořila se do sladkého snění. Ale co až přijde velká voda, bude vědět, jak postavit hráze?

OBSAH

§ Pár slov úvodem	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna.....	2
§ Na kole ke škole	3
§ Loučení s Coca Colou	3
§ Svátky jara	4
§ Přijímačky do speciálky.....	6
§ K. P. Borovička a Pán mlhy.....	7
§ Vyzvídali jsme.....	8
§ Anketa	10
§ Terezín – exkurze 9. tříd	11
§ Přijímačky	12
§ Town – Twinning	14
§ Filipojakubská noc.....	16
§ Praha – exkurze 6. tříd	18
§ Žákovská knihovna informuje.....	19
§ Fotosoutěž	20
§ Přírodovědná soutěž – výsledky	20
§ Ro(c)k podvrat'áků	21
PUCLÍČEK	
§ Setkání se spisovatelkou	22
§ Včelky	23
§ Slet čarodějnic.....	23
§ Tvořivá dílnička – Den matek.....	24

NA KOLE KE ŠKOLE

Hodně lidí si chce co nejméně zkrátit a usnadnit cestu do školy, což se týká hlavně jara a léta. Myslím, že každý z nás si ráno rád přispí a potom nestíhá.

Naše záchrana je vyrazit na kole – směr škola. Snad jediný problém je kam s ním!? Samozřejmě je můžeme nechat v průjezdu, ale uznejte, že to není moc bezpečné, neboť průjezd je už tak dost malý a vzhledem k tomu, že do školy má prakticky přístup každý, by se tím nic nevyřešilo.

Jestli máte nějaký nápad nebo návrh kam stojany na kola umístit, napište nám ho.

Dita Niesnerová, 8.C

Loučení s Coca Colou

Ve středu 3. května 2006 se ve Velkém Meziříčí konalo druhé, „krajské“ kolo fotbalového turnaje žáků **Coca Cola cup** za účasti vítězů základních kol, tedy škol z Velkého Meziříčí, Žďáru nad Sázavou a Velké Bíteše.

Pouze vítěz se mohl radovat z postupu a již předem bylo jasné, že zápasy budou mimořádně těžké a vyrovnané. Navíc náš tým byl silně oslaben o žáky, kteří odjeli na zájezd do Nizozemí (Sklenář, Slavíček, Pohanka, Fousek), a ke vši smůle se nám zranila jednička na postu brankáře (Chrást)!

V silně pozměněné sestavě doplněné náhradníky naši reprezentanti bojovali ze všech sil, ale na postup to bohužel nestačilo, i když k celkovému vítězství stačil jen malý krůček. V prvním utkání se silným Velkým Meziříčím naši vedli dlouhou dobu 1:0 gólem Michala Buchty. Vítězství bylo na spadnutí, ale necelé čtyři minuty před koncem se soupeř podařilo vyrovnat na konečných 1:1. Jak se nakonec ukázalo, kdybychom udrželi čisté konto v tomto zápase, stali bychom se celkovými vítězi turnaje!

Ve druhém zápase jsme bezpečně porazili Žďár 2:0 (branky Zdeněk Rajský, Petr Follprecht). Jelikož Meziříčí už v posledních dvou utkáních zvítězilo, nebylo pochyby o jejich postupu, a tak naše unavené a oslabené družstvo po divokém průběhu podlehl Velké Bíteši 3:4 (Follprecht 2, Jan Pech). V turnaji tedy končíme, ale loučení to bylo rozhodně důstojné a všem jsme dokázali, že letos jsme měli jak v malé, tak i ve velké kopané velmi zdatné hráče.

Na závěr ještě kompletní sestava naší školy na závěrečném turnaji: Marek Homolka, Michal Buchta, Jan Poul, Martin Kaštánek, Zdeněk Rajský, Jan Mikeš, Jan Pech, Petr Follprecht, Martin Molva, Roman Břečka, Libor Skryja, náhradníci Antonín Jinek, Vojtěch Šacl, Jiří Janů, Jaroslav Lankaš.

PaedDr. Miroslav Jurek

*Přišlo jaro se sluníčkem,
zem otvírá zlatým klíčkem.
Všechno se raduje,
zpívá a tancuje.*

Svátky jara

Paměť každého národa je jeho lidová kultura. K té neodmyslitelně patří lidové tance, písně, slovesnost, zvyky a předměty, které jsou cenným dědictvím a které mohou být zdrojem poznání, radosti a tvořivé inspirace.

Tradiční oslavou jara jsou Velikonoce, nazývané Svátky jara, které bývaly v minulosti významnější než Vánoce. Ale i v současné době se tento svátek v rodinách traduje. I když jsme svědky dodržování jistých zvyklostí z minulosti, lidé často nevědí, jaký je jejich původ a důvod, jaké legendy se k události vážou.

Oslavy ve velikonočním období mají tradici, která souvisí s příchodem jara, slunce a tepla. Toto období znamená konec dlouhé zimy a počátek nového léta. Jaro je období přílivu čerstvých sil, počátku nového života a dobou naděje na novou úrodu. S jarem přichází všechno to pěkné, milé a příjemné, na co v mrazivých dnech čekáme – hřejivé sluneční paprsky, pobouzející se příroda, barevný svět kolem nás a s tím i příjemnější nálada a radost ze života. První tráva, první květy, procházky v přírodě vonící svěžím vzduchem, zpěv ptáčků...

Žáci naší školy důstojně oslavili Svátky jara, když si pod vedením svých učitelů připravili jarní pásmo složené z říkadel, popěvek, pohybu a tance zaměřené na Velikonoce. Své vystoupení pak předvedli v pátek 7. dubna 2006 dětem z mateřských škol, v úterý 11. května žákům naší školy a v odpoledních hodinách též rodičům a široké veřejnosti. Společně s námi si více jak 600 di-

váků mohlo oživit a upevnit zvyky související s Velikonocemi, rozšířit a prohloubit povědomí o starých velikonočních tradicích. Pořad vycházel z lidových říkadel a zvyků na jaře a o velikonočních svátcích. Zároveň jsme připomněli, k čemu se Velikonoce vztahují.

Dnešní lidé si v souvislosti s některými svátky, událostmi spojují různé symboly, o jejich původu a hlavně smyslu mají však jen málo informací. Význam některých velikonočních symbolů byl jistě pro mnohé poučný a zajímavý.

Na závěr oslav byl pro všechny připraven bohatý velikonoční jarmark, na kterém nechyběly malované kraslice, vzklíčené obilí, výrobky z keramiky, přírodních materiálů, pomlázky, květiny...

Finanční výtěžek z celé akce jsme se rozhodli věnovat Nemocnici v Novém Městě na Moravě – dětskému oddělení.

Děkujeme všem, kteří si našli čas a přišli s námi oslavit nejkrásnější období v roce – jaro, všem těm, kteří zakoupením výrobků přispěli a pomohli pacientům dětského oddělení, děkujeme městu Nové Město na Moravě, které nám z grantového rozpočtu uvolnilo nemalý finanční příspěvek. Poděkování patří také mládeži z Nové Vsi za zapůjčení krojů.

***Mgr. Renata Slámová, Mgr. Šárka Zdražilová,
Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jaroslava Truksová***

Přijímačky do speciálky

Ve čtvrtek 20. dubna 2006 se na naší škole konaly jako každý rok přijímací zkoušky do výpočetní třídy. Musím říct, že jsem se na ně moc těšila, jelikož jako devátáčka jsem měla možnost u nich pomáhat. Vždycky jsem záviděla devátákům z výpočetní třídy, že u nich můžou být. A tenhle rok to vyšlo konečně i na mě...

O půl osmé jsme se sešli v ředitelně, kde jsme dostali pokyny a visačky se jmény. Každý byl slušně oblečen, přece jen jsme museli výpočetku nějak reprezentovat... :-). Před osmou se začala naše škola plnit páťáky. Nevšimla jsem si nikoho, kdo by šel k přijímačkám sám, každý měl nějakého patrona, ať už maminku, nebo tatínka. S průběhem dne byli všichni seznámeni v kreslárně. Pak už se jen páťáci rozdělili do tříd. Rozloučili se se svými maminkami - poslední pusinka na čelíčko pro štěstí a se strachem v očích zasedli do lavic, kde už na ně čekal písemný test.

Na stůl si každý vyskládal psací potřeby, některé stoly připomínaly papírnickví, co tužek s sebou měli! Strach z toho, že selže propiska, prostě nedovolil vzít si jen jednu jedinou. Mnozí nezapomněli ani na nějaký talisman, který po celou dobu svírali křečovitě v ruce. Na test měli 60 minut. Byla celkem sranda je pozorovat – klepající se ruka, zoufalé pohledy nebo bezmocné podepření hlavy rukou... Ale je fakt, že jsem jim tenhle pocit nezáviděla, i když za pár dní mě čekalo vlastně to samé. Když jsem tak viděla, jak se v těch lavicích trápí, připomnělo mi to dobu, kdy jsem na jejich místech seděla já. Tu chvíli si moc dobře pamatuji - nervy ne a ne se mě pustit, pocit jako bych mě-

la velký houskový knedlík v krku, suchá polknutí, v hlavě samé myšlenky: „Co když se nedostanu...?“ No nic moc dobrý pocit, přijímačky jsou celkově deptající... Ale páťáček se od deváťáčkových přece jen liší. Testy jsem si procházela také. Nevím, ale myslím si, že čeština byla celkem těžká, asi bych měla i já problémy a musela bych se nad některými úkoly chvíli zamyslet.

Po písemné části následovalo opravení testů. Pátáci měli zatím volno, ve kterém se svěřovali se svými pocity svým kamarádům a blízkým. Potom se vyhlásili ti žáci, kteří museli absolvovat ještě ústní pohovor. K pohovorům jsme je vodili my. Každý si vzal na starost nějakého páťáčka a snažil se ho co nejlépe psychicky podpořit. Ještě než jsme ho k pohovorům dovedli, poradili jsme mu, na co se ho zkušební komise může ptát. Zopakovali jsme s každým matematické vzorečky, určování slovesných a jmenných kategorií, ale těžko říct, zda je to nevydělalo ještě víc.

Pohovory jsem jim nezáviděla už vůbec. Sedět před šestičlennou komisí, která vás dusí, upřeně na vás kouká a čeká, co z vás „vypadne“, kdy nevíte jak se tvářit, kam si dát ruce, aby to nevypadalo divně... Nic příjemného. Jak jsem tak seděla vedle toho páťáčka, bylo mi ho strašně líto. A když něco nevěděl, svádělo to k tomu poradit mu... Komise si je opravdu vychutnávala, z jejich kamených výrazů ve tváři nikdo nepoznal, zda jsou spokojeni, nebo to byl naopak úplný propadák. To už musel vědět každý sám. Když jsem dělala zkoušky do vypočetky já, bylo nás o dost víc. Nevím kolik přesně, ale něco kolem stovky. A letos to zkusilo jen 53 dětí.

Následovalo konečné vyhlášení v kreslárně. Jakmile někdo uslyšel své jméno mezi přijatými, netajil se tím, že má radost, a dal své emoce patřičně najevo radostným výkřikem. Budoucím žákům výpočetní třídy přeji, aby si to v „céčku“ pořádně užili. Mně už zbývají jen dva měsíce, a abych pravdu řekla, ty čtyři roky utekly strašně rychle.

Kryštof Pavel Borovička a Pán mlhy

...DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHŮ PŘEDKA PANA BOROVIČKY

Začal se snášet soumrak. V těchto končinách se setmí velice rychle. Během chvilky byla naprostá tma. Oheň již vyhasl (nechtěli jsme ohněm nepřítele vyplašit), ale naše oči za čas přivykly a začali jsme vidět i ve tmě. Bylo více než jasné, že náš nepřítel bude ve tmě vidět lépe a že budeme znevýhodněni. Naším trumfem mohl být moment překvapení. Každý z nás byl alespoň z jedné strany kryt stromem a z druhé nějakým jiným bojovníkem.

Čekání bylo nekonečné, ale napětí nám nedovolovalo usnout. Již to vypadalo, že se sem netvor (nebo netvoři) nedostaví a že budeme muset stopovat znovu. Dnes již musím říci, že se bohužel netvoři dostavili. Přiletěli tak tiše, že jsme si jich nikdo nevšimli. Zaútočili rychle a tvrdě. Bylo jich asi pět. Neměli jsme ani čas napnout luky. Pouze střelci z kuší stihli vypálit tři šípy.

Po masakru nás zbylo pět. Jeden indiánský průvodce a my čtyři bojovníci. Zachránil nás útek do nedaleké jeskyně. Netvoři se zdáli nezraněni a odlétli až po několika hodinách. Sledovali jsme směr odletu a všichni byli odhodláni jít pomstít smrt našich přátel. Počkali jsme na posily – přišlo nám pomoci 10 indiánských bojovníků. Dlouho jsme diskutovali

o tom, čím nestvůry zabít. Našli jsme na listech krev nestvůry. Bylo tedy jasné, že se zranit a zabít dají. Vsadili jsme na železné zbraně, neboť kamenné zbraně indiánů se zdály být neúčinné. O opaku nás měl přesvědčit další útok.

Druhý den jsme se vydali směrem, kam nestvůry odletěly. Čekala nás strastiplná cesta bahnem. Po několika mílích jsme se dostali na pevnou zemi. Na malém ostrůvku stál obrovský strom, tedy spíše keř. Byl hustý a těžko přístupný. Na jeho vrcholu bylo vidět obrovské hnízdo spletené z proutí. Byli jsme u cíle. Našli jsme jejich domov. Tady bydlí a odtud vylétají na svoje loupežné výpravy.

Opatrně jsme se prosekávali trnám a větvemi. Dva naši indiánští přátelé stáli před keřem a hlídali. Prosekali jsme se až k hnízdu, které bylo plné vajec. Každé vejce bylo velké jako meloun. Všechna jsme zničili. Byla to obrovská chyba, protože to spustilo lavinu strašných neštěstí a masakrů.

Mgr. Petr Smékal

Vyzvídali jsme...

...tentokrát u pana
ředitele Ondráčka

1. Jak dlouho jste na naší škole?

Je to pro mě až neuvěřitelné, ale na naší škole jsem už 26 let.

2. Odkdy jste ředitelem?

Ředitelem jsem se stal už v minulém století, tuto funkci vykonávám od roku 1988.

3. Jaký předmět jste měl na základní škole nejraději, na co jste se nejvíce těšil?

Nejraději jsem měl – asi jako většina z vás – tělocvik. Také jsem měl rád dějepis a zeměpis. Nejvíce jsem se však těšil na přestávky a hlavně na poslední zvonění, kdy jsem věděl, že jdu už jen na oběd, domů a pak hurá ven.

4. Byl jste na operaci s kolenem. Jak se vám po ní daří a kdy se vrátíte do školy?

Na operaci s kolenem jsem skutečně byl – bohužel už potřetí. Také doufám, že to bylo naposledy. Myslel jsem si, že to bude jeden z těch lehčích zákroků, ale opak byl pravdou.

Zatím se mně koleno hojí dobře (abych to nezakřikl), věřím, že se do školy vrátím brzy, ale stanovit přesné datum si zatím netroufnu, počkám na stanovisko doktora, budu poslušným pacientem.

5. Kdy jste v práci spokojený, kdy se cítíte nejlépe?

Když se nám vše ve škole daří, nejsou žádné problémy, mám dostatek finančních prostředků na všechny učební pomůcky, žáci i učitelé jsou spokojeni a dobře se cítí ve škole,... Když se zamyslím nad tím, co jsem řekl, tak tuto situaci jsem zatím nezažil, takže se budu těšit, že to nejlepší mám ještě před sebou, že mě to ještě čeká. Myslíte, že se dočkám?!

6. Které jídlo nemáte rád?

Nejsem příliš vybíravý, sním skoro všechno. Co však skutečně nemusím je rýžová kaše a nudle s mákem.

7. Co říkáte na jarní počasí?

Už jsem si pomalu začal říkat, že pokud nám to červenec a srpen nezkaží, že by letošního roku mohla být docela „dobrá“ zima. Teď ale vážně. Jsem rád, když svítí sluníčko a je hezky, prší-li, tolik mně to nevadí, hlavně že už nepadá sníh a nemrzne.

8. Jaké období máte nejraději.

Zcela jednoznačně léto a s tím mám spojené koupání, opalování – prostě pohodu, odpočinek.

9. Máte nějakou vysněnou zemi, kam byste se chtěl podívat?

Žádnou vysněnou zemi nemám, ale vždy jsem se chtěl podívat do Řecka a navštívit významná historická místa. Také mě moc lákají egyptské pyramidy. Po Akropoli jsem se už prošel, snad se mi tedy podaří i ty pyramidy.

*Rozhovor připravily Eliška Kuběnová
a Dita Niesnerová, 8.C*

Anketa

tentokrát počítačově přijímačková...

Druhá polovina dubna bývá už řadu let na naší škole ve znamení přijímacích pohovorů do specializované třídy se zaměřením na výpočetní techniku. I když bylo v letošním roce díky menšímu počtu pátáků přihlášek méně a byla tedy větší šance se do počítačové třídy dostat, přesto těm, kteří museli přijímačky absolvovat, asi málokdo záviděl. Několika z nich jsme se zeptali na jejich pocity jak ráno před zahájením pohovorů, tak i po jejich skončení, kdy už pominula tréma i nervozita.

1. otázka: Jak ses připravoval(a) na zkoušky?

2. otázka: Které předměty ti budou dělat největší problém?

3. otázka: Co tě táhne do specializované třídy? A co si myslíš, že se tam naučíš?

4. otázka: Jaké dojmy máš ze zkoušek?

5. otázka: Který předmět ti dal u přijímaček opravdu zabrat?

David Gerlich

1. Vůbec.
2. Matika a určitě čeština, protože z češtiny mám samý trojky.
3. Určitě ty počítače. Asi se tam naučím základy o počítači a další věci o tom všem. Ale není jistý, jestli se vůbec dostanu.
4. Přesně jak jsem říkal, matika a čeština byly fakt těžký. No uvidíme.
5. Čeština, časování sloves.

Barbora Pařízková

1. Něco málo, ale jinak nic moc.
2. Určo ta matika, dělají mi problémy slovní úlohy.
3. Asi to, že se naučím rychle psát na počítači.
4. Bylo to docela v pohodě až na tu matiku.
5. Samozřejmě matematika.

Dominik Horváth

1. Teď ráno.
2. Vlastivěda a přírodověda.
3. Počítače, internet,...
4. Zkoušky ušly, myslel jsem si, že to bude těžší.
5. Vlastivěda.

Jakub Neděla

1. Od každého něco.
2. Čeština, podstatná jména, skloňování a časování.
3. Táhnou mě určitě počítače. Asi něco s počítačem.
4. Trochu jsem z toho měl strach, ale teď jsem už v pohodě.
5. To skloňování a časování.

Anketu připravila Jana Ambrožová, 8.C

Milada Holečková, 9.A

TEREZÍN

exkurze devátých tříd

Ve středu 19. dubna 2006 se vydala třída 9.A a spolu s ní třída 9.D na exkurzi do města nazývaného Terezín. Tehdejší vojenskou pevnost založil v roce 1780 císař Josef II., který ji pojmenoval po své matce císařovně Marii Terezií. Terezínská pevnost byla výkvětem tehdejší pevnostní architektury. Skládala se z Hlavní a Malé pevnosti. Pro armádu bylo v Hlavní pevnosti postaveno hned několik kasáren. Malá pevnost měla hned od počátku funkci pevnostního vězení. Byli zde vězněni také účastníci sarajevského atentátu na Františka Ferdinanda d'Este a mezi nimi i hlavní z nich – Gavrilo Princip.

V šest hodin ráno jsme odjžděli od kulturního domu. Jako dozor s námi jela paní učitelka Hnízdilová a s ní pan učitel Hnízdil. Byla to dlouhá cesta, ale nakonec jsme dorazili k našemu cíli. Když jsme přijeli, už nás v Muzeu ghetta očekávala průvodkyně, která nám pověděla základní informace o Terezíně a o tom, co se na tomto místě dělo ve 2. světové válce.

Poté, co jsme si vyslechli vyčerpávající vyprávění o tomto městě, už na nás čekala mladá a sympatická slečna, která s námi začala obcházet různé části města. Také jsme se zašli podívat do bývalého krematoria. Podle mého názoru toto byl nejhorší zážitek z celé exkurze. Nakonec jsme zašli do nějaké budovy, kde byla vyhrazena jedna místnost na ukázkou toho, jak Židé žili v tomto bývalém ghettu.

Tím jsme zakončili prohlídku, ale to nebylo všechno. Museli jsme chvíli počkat na druhou třídu a jeli jsme se podívat do Malé pevnosti, kde byli vězněni vězni. K této pevnosti také patřil symbolický hřbitov, který se rozléhal pod pevností. Touto pevností jsme završili exkurzi, která byla smutná, ale na druhou stranu jsme se něco dověděli. Na zpáteční cestě bylo v autobuse velmi veselo. Dovezli jsme si spoustu smutných zážitků a mnoho ponaučení.

přijímačky

Petra Srnská, 9.C

Týden před 24. dubnem se to slovem „přijímačky“ jen hemžilo. Nám devátákům už to slovo pomalu, ale jistě lezlo na nervy. A nebylo také divu.

Už týden před dnem „D“ mně začaly pracovat nervíky a při jakékoli zmínce o střední škole mi v hlavě naskočila otázka: „Dostanu se tam, nebo ne?“ Na tom, zda se tam dostaneme, nebo ne, hodně záleží. To už potom vlastně bude naše povolání, náš život. Zatímco ostatní se „šrotili“ celý den, mně přišlo, že já se vůbec nepřipravuji. Sem tam jsem si udělala nějaké to cvičení z češtiny nebo ze všeobecných znalostí, jen aby se neřeklo. Na matematiku ani na češtinu jsem se moc nepřipravovala, ale ne z toho důvodu, že bych zrovna na tyhle předměty byla machr, ale proto, že mě takové testy nečekaly. V mé pozvánce na přijímací řízení stálo, že testy se skládají ze tří částí, a to z psychologických testů, z testu všeobecných znalostí a testu fyzické zdatnosti. Mnozí z vás si asi řeknou, že to mám jednoduché, že tam nedělám testy z češtiny a matiky, ale můžu vás ujistit, že tohle taky žádná výhra nebyla. Myslím, že jsem na tom s ostatními, co dělali testy z matiky a češtiny, byla tak nějak stejně.

Takže se doma všichni pilně připravovali, počítali příklady, psali diktáty a já jsem si vesele chodila běhat do posilovny a nebo ke Slavkovicím a zpátky. Ovšem poslední pátek před pondělím už se mi začalo svírat hrdlo s pomyšlením na to, co mě v pondělí v Brně čeká. Sedím si tak v pokojíku a přemýšlím, jak to všechno bude probíhat, jestli to udělám bez problémů, nebo ne, a najednou mi tam vpadne mamka a vyhrkne na mě, jestli už vím, co si vezmu na sebe za oblečení. Tak jsem jí řekla, že teď vážně nemám nic jiného na práci než vymýšlet, co budu mít na sobě. Dělala jsem si z ní legraci, protože mi přišlo, že je z toho vyděšená víc než já. Také mě mrzelo, že na té škole nikoho neznám, a tak jsem byla ráda, že se mnou jeli oba rodičové.

V sobotu jsem se toho snažila dostat do hlavy co nejvíc, ale zrovna moc to nešlo. Něco jsem se naučila a za půl hodiny jsem z toho stejně nevěděla nic. No a v neděli už jsem se neučila. Jenom jsem se psychicky připravovala, ale čas letěl šílenou rychlostí kupředu. Šla jsem brzo spát, protože budeme vstávat brzo ráno, abychom se nachystali a vydali na cestu.

A je ráno. U nás doma nastává panika. Najednou se nemůže nic najít, všechno ve spěchu. Nakonec se úspěšně vydáváme na cestu v plném počtu. Za jízdy ještě přečtu SMS zprávy od kamarádů a rodiny s přáním k úspěšnému vykonání zkoušek. Ovšem ty mě ještě víc znervózňují, a proto po chvíli mobil vypínám a opakuji si v hlavě historická data. Rodiče nějak „vyšilují“ (hlavně mamka), jsou nervóznější než já, chacháá! Cesta probíhá bez problémů, snažíme se s taťkou trošku rozbít to napětí, a tak si děláme z mamky legraci. Ta z toho samozřejmě moc nadšená není, ale hlavně že já s taťkou se dobře bavíme.

Dálnice je vcelku průjezdná, ale když se dostaneme na okraj Brna, nestačíme koukat. Všude zácpy. Na první křižovatce stojíme čtvrt hodiny a od vedlejšího tahu, kam máme odbočovat, nás dělí ještě tři křižovatky. A to tam za deset minut máme být. Co teď? Já se dobře bavím, když vidím mamku, jak jí nervy pracují a vymýšlí různé strategie, jak se tam dostat, a pak dokonce i nějakou tu katastrofu, aby toho nebylo málo. Je to beznadějné, plán A, B i C ztroskotaly. Tudíž jsme se shodli na plánu D. Tím bylo, že zavoláme do školy, že přijedeme pozdě. Sekretářka ovšem byla nějaká zmatená a jediné, co nám řekla, bylo, že mě zkusí přeložit do jiné skupiny, ale že musíme přijet rychle. Nakonec jsme se na místo dostali v ještě celkem přijatelném čase a při běhu do učebny jsem se tomu všemu musela smát. Sedla jsem si na místo, které na mě zbylo, což bylo v první lavici. Záhy jsem zjistila, že tu ještě dva žáci chybí, a dokonce tam nebyla ještě ani psychologka, která nás měla na psychologické testy.

V učebně bylo příšerné ticho. V každé třídě nás bylo šestnáct. Všichni koukali do lavice, hráli si s tužkou a občas si poposedli. Nikdo nemluvil. V jednu chvíli mi to přišlo až komické, protože jsem si představovala, že se teď každý cítí asi stejně. Že jsou všichni nervózní a mají strach. Těch deset minut, co jsme tam čekali na psychologku, utíkalo jak dýchodce o berlí. Klepaly se mi ruce jako o padesátistupňových mrazech, zvedal se mi žaludek a byla jsem v hrozném napětí. Psychologické testy trvaly asi tři hodiny, během kterých jsem se uvolnila a byla v pohodě. Po hodinové přestávce nás čekaly „všeobecná“. Náhodou byly jednoduché. Pár otázek z češtiny, dva lehké úkoly z matematiky a nějaké otázky z dějepisu, zeměpisu, přírodopisu, chemie a německého nebo anglického jazyka. Měla jsem dobrý pocit, že jsem to napsala docela dobře. Ale teď už jsme šli do tělocvičny, kde se dělaly fyzické testy. Z nich měl každý největší strach, protože na nich tam nejvíce záleží. Měli jsme splnit šest disciplín, které se přísně bodovaly. Bylo to náročné a vyčerpávající. Tímto byly ale naše přijímačky ukončeny.

Kdo chtěl, mohl si tam ještě tak půl hodiny počkat a ředitel jim mohl říct, jestli ho přijmou, nebo ne. My jsme tam samozřejmě zůstali, protože týden bych nevydržela čekat, než přijde doporučený dopis. Ředitel je správný chlapík, a když řekl: „Tebe berem!“ byla jsem asi nejšťastnější člověk na světě. Teprve teď jsme mohli spokojeně odjet domů. Přijímání gratulací také není žádná sranda, bylo jich vážně dost.

Abych pravdu řekla, jsem opravdu ráda, že už to mám za sebou, a nezávidím těm, které to teprve čeká. Tím vás nechci strašit. To poznáte sami. No a ještě kam že jsem se to vlastně dostala na školu? Ochrana osob a majetku. Tak si na mě dávejte bacha. Nejspíš ze mě bude „gorila“. A jinak všem devátákům gratuluji, ať už se dostali tam, kam chtěli, nebo ne. Prostě jak teď říkáme: „Už z tý základky konečně vypadnem.“

neděle 30. dubna 2006

Dne 30. dubna 2006 jsme ve 22.30 byli všichni připraveni k odjezdu u Kulturního domu v Novém Městě na Moravě. Chvilku trvalo, než se všechno naložilo, ale kolem 23.00 jsme úspěšně vyrazili na naši dlouhou túru.

pondělí 1. května 2006

V noci jsme toho moc nenaspali, ale i tak jsme byli ráno docela fit. Zastávku jsme měli ve Frankfurtu. Tam jsme si prohlédli, jak to na takovém letišti chodí, a vyrazili jsme znovu na cestu. Předpokládaný příjezd do Waalre, který měl být ve dvanáct hodin, se posunul až na 13.30.

Po přivítání od pana starosty a po zapsání do „workshops“ jsme se šli naobědvat. Po obědě nás čekalo nacvičování vybraného tématu (hudba, kreslení, drama, salsa, mozaiky a break-dance). Každý se ve svém tématu jistě bavil, protože v našem jsme se opravdu zasmáli. Čekala na nás večeře, kde jsme dostali typické holandské jídlo, a můžu vám říct, že mně osobně to moc nechutnalo.

Po večeři se každá skupinka pochlubila s tím, co dělali ve vybraném workshopu, a já si myslím, že některým se to opravdu povedlo. No a byl konec dne. Nás už čekalo „jen“ seznámení s rodinou a ubytování v našem novém domě. A šlo se na kutě.

úterý 2. května 2006

Náš ranní program dalšího dne začínal v 9.00 hodin. Den jsme převážně prožili na kolech, která měla dvě sedátka. Nejprve jsme se projeli po zajímavých místech ve městě (kostel, čokoládovna...), až jsme se okruhem vrátili zpět na radnici na oběd.

Po obědě nás čekalo rozdělení do družstev a sportovní odpoledne ve sportparku Waalre. Postupně jsme bojovali ve fotbale, softballe a v lukostřelbě. Byla to opravdu sranda a po vyhlášení vítězů jsme nasedli znova na kola, ale tentokrát byl náš cíl dům Kuijperových, kde nás čekalo BBQ.

Za sebe bych řekla, že to bylo opravdu bezva. Dobré jídlo, hodně pití a hlavně hodně zábavy. Po BBQ jsme se vrátili do Waalre, kde nás čekal další večer v rodině.

středa 3. května 2006

V následující den – středa – jsme absolvovali celodenní výlet do Delta Works (přehrad). Nejprve jsme shlédli film o stavbě Delta Works, poté jsme se prošli komplexem, naobědvali se a měli jsme volno. Několik otužilců vlezlo i do moře, ale můžu vám říct, že bylo opravdu strašně studené. Přestávku každý prožil podle svých představ a čekala nás cesta domů. Tento večer jsme každý jedl ve „své“ ročině.

čtvrtek 4. května 2006

Čtvrtek jsme začali návštěvou skautského oddílu, kde jsme hráli holandské a skautské hry. Mohli jsme si zkusit zatloukat hřebíky, skákat v pytli a vůbec od všeho něco. Ale dopoledne rychle uběhlo a všichni se těšili na návštěvu Eidhovenu.

Naše první zastávka byla v technické univerzitě, kde jsme se také naobědvali, a hurá na PSV-stadion, kde si na své přišli především kluci. Dozvěděli jsme se vše o stadionu, navštívili šatny domácích i hostů, sprchy, jednoduše jsme se podívali tam, kam se nejspíš normálně nedostanete.

Rozchod po Eidhovenu se nám z původních dvou hodin zkrátil asi tak na hodinu, ale i tak jsme si ho opravdu užívali. Doslova jsme se všichni vrhli na obchody. Tak a co dál? No přece cesta zpět do Waalre, večere, návštěva kostela na památku mrtvých (Death Memorial) a rozlučková diskotéka. Tam to opravdu žilo. Všichni tančili, pili (samozřejmě nealko) a všichni... no prostě pařili. Diskotéka skončila v jednu hodinu po půlnoci a myslím, že většina si šla balit.

pátek 5. května 2006

Ráno jsme se všichni sešli v Het Kloosteru a shlédli film o Tlen-Twinningu 2005. Bylo fajn vzpomínat, co všechno jsme minulý rok prováděli. Také jsme slyšeli vystoupení skupin – jak české, tak holandské – a čekalo nás loučení. Trvalo to dlouho a u některých bylo loučení opravdu dojemné. Nikomu se nechtělo domů, ale museli jsme. Domů jsme dorazili kolem páté hodiny ranní.

Zážitky, které jsme v Holandsku prožili, se bohužel na papír zapsat opravdu nedají, takže jaké to tam bylo pro nás, si budeme pamatovat jen my – ti, kteří tam byli.

Eliška Kuběnová, 8.C

FILIPOJAKUBSKÁ NOC a pálení čarodějnic

O tom, že je noc z 30. dubna na 1. května kouzelná, svědčí ohně planoucí na návrších kolem našich měst a vesnic. Pálí se totiž čarodějnice.

Od středověku se věřilo, že existují dny, kdy mají zlé síly větší moc než jindy. A jedním z nich byl právě poslední dubnový den a hlavně noc. Tehdy mohly nejvíce škodit čarodějnice, nazývané také bosorky, které v myslích lidí představovaly ďábelské zlo sesílané na zem. Lidé si je představovali buď jako nadpřirozené bytosti, které jsou většinou neviditelné a je těžké je odhalit, anebo jako staré ženy.

Magické kruhy

Prostí lidé se před útoky čarodějnic bránili, jak uměli. Proto o filipojakubské noci a ještě i následující den prováděli různé magické praktiky na ochranu domu, hospodářství i lidí. Patřil k nim velký úklid, pálení smetí, hluk způsobený praskáním bičem, tlučením železem nebo dřevem. Ochranu domu a chlévů zajišťovaly drny, písek nebo plevy, zelené ratolesti a svěcené kočičky, také kresby kruhů nebo křížků na vratech.

Magický kruh sloužil jako ochrana před zlými silami od pravěku, ještě dříve než si ho lidé zvykli spojovat s představou čarodějnic. Proto se obcházela v kruhu pole i vesnice a někdy se zvýrazňoval vyoranou brázdou. Praktikami blízkými čarování chránil kruh lidí i úrodu před zlými silami.

Obrana před čarodějnicemi

Rady, které se nám zachovaly, přinášejí spoustu možností, jak čarodějnici odhalit a zahnat. V každém kraji to dělali jinak. Vychytralý způsob byl založen na tom, že se ke vchodu položil drn nebo vysypala hromada písku. Přepočítáváním stébel trávy nebo zrněk písku se čarodějnice zdržela až do rána, kdy její moc pominula. Právě tak nemohla projít přes pichlavé trní či nastražené vidle a košťata. Bála se svěcené vody i svěcených větviček, neprošla přes znamení kříže ani do ochranného kruhu namalovaného na zemi. Venkovští lidé věřili, že čarodějnice mohou očarovat dobytek, který se stal neduživý a málo dožil. Báli se půjčovat čerstvě nadojené mléko a hlídali, aby se neztratil ani kousek hnoje z chléva. Na ochranu měli i zaříkávání, v nichž si brali na pomoc Krista, Marii a různé svaté. Nikdo nevysvětlí proč, ale lidé věřili, že se čarodějnice obávají hluku. Proto se na ochranu i střílelo. Většinou jen do vzduchu, ale zachovala se zajímavá vzpomínka ze Šumavy, kde hospodář vystřelil do mléka od uřknuté krávy, čarodějnice se prý polekala a krávu nechala na pokoji.

Kruté pohádky

Takové pověry už těsně hraničí s pohádkami, ale lidé v jejich účinnost věřili. Ostatně pohádky také nebyly vždy jen vyprávěním pro děti. Kdysi vznikaly jako poměrně kruté příběhy popisující různá nebezpečí, čhající v lesích i jinde na bezbranné lidi a hlavně děti. Posluchače měly výhrůžky vychovávat a měly je odradit od toulání se dál od domova. Často v nich vystupovaly čarodějnice, divoženky, lesní démoni a další zlé nadpří-

rozené bytosti. Teprve v době, kdy začali tyto příběhy sbírat a upravovat spisovatelé jako K. J. Erben nebo B. Němcová, změnilo se pohádky v laskavé vyprávění o vítězství dobra nad zlem.

Ohně

Ohně se kdysi zapalovaly také v jiné dny a byly spojené s oslavou letního slunovratu. Tento velmi starý zvyk souvisel jak s uctíváním ohně, tak i s vírou v jeho ochrannou moc. Postupem času se pálení ohňů soustředilo hlavně na noc na přelomu dubna a května. V každé vesnici bylo místo k pálení na návrší nebo na blízké stráni, dobře viditelné a zároveň bezpečné, aby nehrozil požár.

Příprava dřeva a postavení hranice bývá záležitostí mládeže, k zapálení se však sejdou všichni včetně dospělých a dětí. Je to příležitost k zábavě, popíjení, někde se opékají buřty. Starým zvykem je vyhazování zapálených košťat do výšky, prý proto, aby byly vidět čarodějnice létající na košťatech, anebo se mohla některá i srazit. Lidé po celý rok schovávají stará košťata, aby jich k ohni bylo co nejvíc. Novodobý zvyk pálit také staré pneumatiky je už naštěstí ve většině míst zapomenut, a to i díky přísným zákonům na ochranu životního prostředí.

Postavit hranici tak, aby byla dostatečně vysoká, nespadla a hodně dlouho hořela, není vůbec jednoduché. Používá se silná kulatina a zelené chvojí. Občas lze i dnes vidět na vrcholu čarodějnic - ustrojené koště.

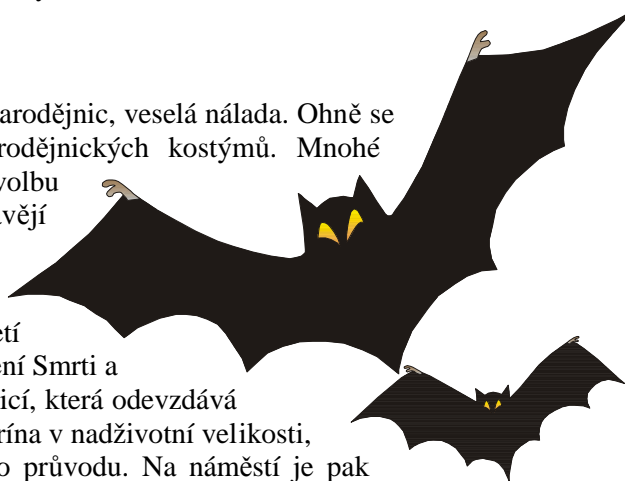
Pálení čarodějnic

Nelze přesně říci, jak starý je obyčej pálení čarodějnic. Ochranné ohně, působící obecně proti zlým nadpřirozeným mocnostem, pocházejí z předkřesťanských dob. Lidová víra v nekalou moc těchto bytostí se zásluhou církve časem soustředila hlavně na čarodějnice, které na zemi zastupují peklo a ďábla. A tak se i všechny magické praktiky obrátily postupně proti nim. Samotné pálení ohňů však přišlo později. Těžko si totiž můžeme představit, že v dobách, kdy probíhaly čarodějnické procesy a na hranicích hořeli skuteční lidé, by se někdo mohl bavit „upalováním čarodějnic“. Tato zábava vznikla pravděpodobně až někdy koncem 18. století, kdy byl zrušen dohled jezuitského řádu nad čistotou víry lidu.

Bába Rampušačka

Dnes vládne na mnoha místech, kde se chystá pálení čarodějnic, veselá nálada. Ohně se často spojují s průvodem, hudbou, přehlídkou čarodějnických kostýmů. Mnohé programy slibují slety čarodějnic, „ohnivou show“ či volbu Miss čarodějnice. A protože se následující den stavějí máje, bývají někdy obě akce propojeny.

Vznikají i úplně nové tradice. V severočeském Varnsdorfu se od počátku devadesátých let 20. století koná akce spojující dva rozdílné staré obyčeje - vynášení Smrti a pálení čarodějnic. Symbolem zimy a zároveň čarodějnicí, která odevzdává vládu jaru, je tzv. zimní větrná bába Rampušačka, figurína v nadživotní velikosti, vezená na voze taženém koňmi v čele lampiónového průvodu. Na náměstí je pak upálena na hranici.

Filip a Jakub

V minulosti se 1. května slavil svátek sv. Filipa a Jakuba. Odtud název filipojakubská noc, i když dnes už je oficiální kalendář trochu jiný. V katolickém kalendáři došlo k posunu obou apoštolů na 3. května. Oba světcí byli učedníky Ježíše. Filipa ukamenovali na kříži a Jakub byl shozen z hradeb Jeruzaléma, protože odmítl prohlásit Krista za podvodníka. Byl jeho příbuzným a říká se mu Jakub Menší.

Někdy se tato noc označuje také jako Valpuržina, a to podle Goethova Fausta, kde se popisuje tajuplný slet čarodějnic s pekelnickou slavností. Název je odvozen od jména abatyše Walburgy, která proslula jako ochránkyně před kouzly a čarodějnictvím.

*Podle knihy Aleny Vondruškové České zvyky a obyčeje, Edice OKO Albatros
zpracoval Mgr. Petr Smékal*

Dne 14. května se třída 6.C a 6.A vydaly na exkurzi do Prahy. Měli jsme se sejít v 5.40 hodin na vlakovém nádraží, a tak jsme se tam taky sešli. Vyjeli jsme směrem na Prahu, ale jediný problém byl, že vlak, kterým jsme jeli, byl docela dobře zaplněný. Museli jsme si kvůli tomu sedat tam, kde bylo místo. Mně, Lukášovi Buchtovi, Pavlovi Běhounkovi a Honzovi Horňasovi se povedlo sednout do vagonu, kde byla jen dvě zaplněná místa. Ve vlaku jsme hráli karty a povídali si, a tak nám cesta uběhla celkem rychle.

Za necelé tři hodiny už jsme dorazili do Prahy a vystoupili na hlavním nádraží. Ke kinu to bylo ale ještě daleko, a proto jsme museli sestupovat hluboko do podzemí k metru, abychom tam byli dříve a stihli film, na který jsme šli. Po krátké cestě metrem jsme zase vystoupili na normální zemský povrch a šli jsme směrem ke kinu IMAX. Zde jsme zhlédli film Království hmyzu, který se nám líbil a v tom 3D režimu to bylo velmi zajímavé – doporučuji, ale nekupujte si tam pití, půl litru Coca Coly tam stojí 93 Kč.

Z kina jsme potom šli zase zpátky do metra a pokračovali v naplánované trase. Vystoupili jsme a už jsme si to šlapali směrem k Vyšehradu. Nejdříve jsme ale museli sejít strašně dlouhé schody, vyjít na kopec a projít dvě nebo tři brány. Na Vyšehradě jsme zhlédli zajímavé památky, najedli se a kochali se krásným výhledem na Prahu. Po této občůzce jsme se vydali na vyšehradský hřbitov, kde

jsou pochovány slavné osobnosti, jako je třeba Antonín Dvořák. Potom jsme se podívali ještě kolem toho hřbitova a vydali jsme se zase metrem k Václavskému náměstí.

Tam jsme měli za úkol prohlédnout si Národní muzeum. Viděli jsme zajímavé historické exponáty, které se objevovaly v pravěku (nějaké ty kameny a staré kostry), ale potom jsme se ještě podívali na zvířecí výstavu. Asi tak za hodinu jsme z Národního muzea opustili.

Přesunuli jsme se na Václavské náměstí, kde jsme měli hodinu rozchod, a tak jsme si toho tam koupili trochu víc. Po tomto odpočinku a rozchodu jsme se vydali zpátky na nádraží a už jsme jeli domů. Vlak byl ještě plnější než ráno, ale to nám nevadilo, chvíli jsme postáli a za necelé tři hodinky jsme byli zase doma. Myslím, že výlet se všem líbil.

Vojtěch Tulis, 6.C

žakovská knihovna

informuje

České královny

České královny pocházely téměř z celé Evropy, ze všech významných panovnických rodů. Do země uprostřed Čech přicházely s hlavním úkolem - dát manželovi a celé zemi dědice. I když se s tímto úkolem vyrovnávaly rozdílným způsobem, značná část jich sehrála významnou úlohu v dějinách českého státu.

1

1868 - 1914

České království neznalo dědičné právo žen, a proto mezi našimi panovnicemi nalezneme pouze jednu jedinou ženu - královnu Marii Terezií. Její předchůdkyně i následovnice na trůnu seděly pouze po boku svého manžela. I když tato role nebyla úplně dominantní, patří české královny mezi nejvýznamnější osobnosti dějin našeho státu.

Podnikneme malou exkurzi do historie. Tentokrát ale rovnou formou soutěžních otázek čtvrtého kola (**pro 2. stupeň**). K portrétům panovnic přiřaďte správné jméno – odpovědi lze najít v knize **České královny**.

2

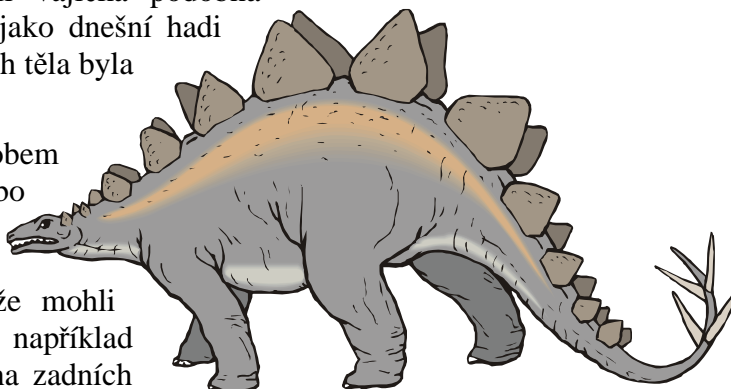
1347 - 1393

Dinosauři

Kdo to vlastně byli dinosauři? Zvířata, která se potulovala po Zemi před mnoha miliony lety. Byli podobní dnes žijícím živočichům, kterým říkáme plazi.

Co měli společného? Dinosauři snášeli vajíčka podobná vajíčkům hadů a ostatních plazů, stejně jako dnešní hadi a ještěrky měli šupinatou kůži, teplota jejich těla byla asi stejná jako teplota prostředí okolo nich.

V čem se lišili? Pohybovali se jiným způsobem než ostatní plazi. Ti se většinou plazí nebo kolébají ze strany na stranu, protože jim nohy vyrůstají z boků těla. Dinosauři však měli nohy přímo pod tělem, takže mohli chodit i stát jako savci. Mnoho z nich, například Tyrannosaurus rex, umělo dokonce stát na zadních nohách.

Kdy dinosauři žili, jak vznikli, čím se živili? To a odpovědi na mnohé další otázky i na otázku soutěžní (**pro 1. stupeň**) naleznete právě v knize **Dinosauři**. Jak se jmenuje dinosaurus na našem obrázku?

Mgr. Pavlína Poláčková

FOTO soutěž

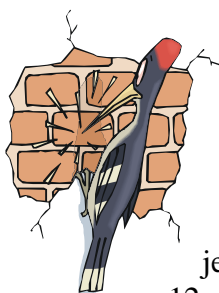
Na soutěžní otázku v minulém čísle se nám sešlo rekordních 42 odpovědí, ale pouhých 24 bylo správných. Jednalo se o kryt na zářivkách v učebně výpočetní techniky. Některá jména u odpovědí se objevila i třikrát. Ta byla samozřejmě vyřazena a do slosování byl použit jen jeden lístek s jejich jménem. Vylosovanými šťastlivci jsou:

- **Andrea Žváčková** 6. C
- **Filip Žák** 9. A
- **Nikola Rosecká** 5. C

Blahopřejeme!!! Všichni vylosovaní budou odměněni nějakou drobností. Ostatní to mohou zkusit znovu - další soutěžní fotografii vidíte na snímku vlevo. Pokud si myslíte, že jste poznali, kdo třímá v ruce ten sympatický balíček bankovek, napište odpověď společně se svou třídou a jménem (tiskacím písmem) na lístek a vhoďte ho do naší schránky u kabinetu výpočetní techniky.

Svoje odpovědi můžete zaslat také e-mailem na adresu: puclik@nmm.cz Termín odevzdání odpovědí je **do 31. května 2006.**

Redakce

Přírodovědná soutěž - výsledky

Mgr. Petr Smékal

V minulém čísle jsme vyhlásili soutěž zaměřenou na přírodu. Správné odpovědi na jednotlivé otázky byly následující: 1a; 2a+c+ d; 3b; 4b; 5a; 6a; 7c; 8c; 9c; 10c; 11b; 12a; 13b; 14a; 15d; 16c; 17c; 18a+c; 19b; 20a. Nejlepšími řešiteli byli následující žáci, kteří od redakce obdrží odměnu:

1. **Julie Bartoňová** 16 bodů 6. C
2. **Lucie Prášilová** 11 bodů 6. D
3. **Ivana Nováková** 10 bodů 7. B
4. **Filip Žák** 8 bodů 9. A

Ro(c)k podvratáků

Na konci března začalo v Praze a okolí natáčení nového filmu **Ro(c)k podvratáků** Karla Jonáka, režiséra divácky velmi úspěšných filmů **Snowbordáci** a **Raftáci**. Jeho třetí film má být zcela odlišný od těch předešlých. Nebude se už jednat o typickou teenagerovskou komedii. I když hlavními hrdiny budou opět mladí lidé, kriminální zápletka, kdy se začínající muzikanti setkají vlastním přičiněním s praktikami podsvětí a mafie, slibuje, že by tento film mohl oslovit široké spektrum diváků.

Zápletka filmu je jednoduchá. Začínající rocková kapela se dostane do finančních problémů, nemají čím zaplatit nástroje a aparaturu, a proto se rozhodnou unést drahého psa domnělému bohatému podnikateli a žádat po něm výkupné. Vše se však obrátí proti nim. Z podnikatele se vyklube šéf podsvětí a boss mafie, který si nenechá nic líbit. Z původních únosců se tak stanou štvanci...

Vedle dnes již filmových hvězd Vojty Kotka a Jirky Mádla si hlavní role ve filmu zahrají Klára Jandová a Ema Jurková, dále Martin Písařík, Michal Beran, role bossů mafie ztvární Václav Postránecký a Pavel Rimský.

Film bude mít premiéru 11. listopadu a **Ema Jurková**, představitelka jedné z hlavních rolí (*a také dcera pana učitele Jurka – pozn. redakce*), slíbila, že pro náš školní časopis Puclík poskytne po natáčení exkluzivní rozhovor! Máme se tedy na co těšit.

PaedDr. Miroslav Jurek

Setkání se spisovatelkou

Přemýšlíte o svém budoucím povolání? Stále se rozhodujete a nevíte? Staňte se prostě a jednoduše spisovatelem. Stačím vám k tomu devět tříd základní školy, počítač, velká dávka sebevědomí a kapička, no hódně velkých kapek nebo rovnou celé moře štěstí.

Nevěříte? Tak právě takhle vyrazila dech všem žákům 4.A a 4.B a nejen jim spisovatelka **Martina Drijverová**. Ve středu 19. dubna v Gobelínovém salónku Kulturního domu v Novém Městě na Moravě pozorně vydrželi poslouchat i ti nejzlobivější jedinci.

Příjemná, šedovlasá paní barvitě vyprávěla o tom, jak taková knížka vzniká. Nemyslete si, cesta knihy je poměrně dlouhá. Od jejího napsání přes grafickou úpravu, přebal, vazbu a tisk až do doby, než se objeví na pultech knihkupectví, může uplynout i několik let.

Do své spisovatelské „kuchyně“ nechala autorka nahlédnout i děti formou dotazů, a že jich bylo. Od těch obyčejných – jako je třeba výběr témat pro knihy až po ryze soukromé. S úsměvem ve tváři zodpověděla paní Drijverová všechny. Dvě vyučovací hodiny utekly jako mávnutím kouzelného proutku. Závěr patřil autogramiádě – trpělivě se podepsala snad všem zúčastněným a zájemci si mohli i některé knížky zakoupit přímo na místě.

Ještě pár slov pro ty, kterým se zdá tahle spisovatelka úplně neznámá:

- Narodila se 10. července 1951 v Praze.
- Od roku 1979 napsala už přes třicet knížek pro děti a mládež.
- Některé z knih byly přeloženy i do cizích jazyků, takže se s nimi mohou setkat děti třeba v Polsku, Holandsku, Francii, ale i Německu.
- Řada z nich se dočkala i různých ocenění (Táta k příštím Vánocům, Máme doma zvířata, Pohádky o strašidlech, Síska Kyselá...)

- Kromě psaní můžete jméno Martiny Drijverové objevit pod mnoha scénáři. Několik let pracovala jako redaktorka dětského vysílání Českého rozhlasu, vytvořila pro něj mnoho her, pohádek a publicistických pořadů. Spolupracovala i s Českou televizí, napsala pro ni pohádky i večerňičky.

Mgr. Pavlína Poláčková

Včelky

V pátek 28. dubna 2006 v 16 hodin jsme se zúčastnili slavnostního otevření včelařské výstavy v Rovečném.

Při této příležitosti byla vyhlášena výtvarná soutěž pro jednotlivce a kolektivy „V čem je mi prospěšná včela“. Do této soutěže se zapojily i některé děti 1. a 2. stupně naší školy.

Na 1. místě se v kategorii jednotlivců 1.-5. tříd umístila **Katka Bártová z 5.A**, v kategorii prostorové práce 1.-5. tříd získala třída **5.B 2. místo** a na **3. místě** se umístily „včeličky“ **3.A a 3.B**.

Všem gratulujeme.

*Mgr. Jaroslava Truksová
Mgr. Lenka Sýkorová*

Slet čarodějnic

Kdysi byly „čarodějnice“ většinou porodní báby a kořenářky. Znalý účinky bylin a mohly těmito svým znalostmi pomáhat lidem. Věděly si rady při nemocích, pomáhaly u porodu... Slovo „čarodějnice“ pochází ze starohornoněmckého „Hagazussa“, což znamená něco jako „Sedící na živém plotě“. Živý plot neodděluje jen pozemky, ale tento svět od přírodních mocností. A „čarodějnice“ se přeci vyznají v obou těchto světech.

Jako každý rok se i letos slétly v 5.B tzv. báby kořenářky. Objevila se tu příbuzná čarodějnice Saxany, dvě sestry z Černého lesa a spousta dalších čarodějů a čarodějnic, ale bohužel ve svém pokročilém věku si již většina

z nich nepamatovala, jak se jmenují. Naučily se vyrobit Tangram a vytvářet z něj obrázky. Společně si zaletěly do městské knihovny a při cestě prolétly také prvními, druhými a třetími třídami. Při zpěvu jejich hymny „Pět ježibab s jedním okem letí, letí nad potokem...“ se děti třásly hrůzou.

Mgr. Jaroslava Truksová

Tvořivá dílnička – Den matek

Druhá neděle v květnu je Dnem matek, a proto jsme Tvořivou dílničku 3. května věnovali maminkám. Popovídali jsme si tom, jak maminky dětí vypadají, jaké jsou... Děti se také shodly na tom, že většinou je maminka přísnější než tatínek, ale prý stejně tou úplně nejhodnější je nejčastěji babička.

Pro svoje maminky vyráběly děti krásná voňavá srdíčka. Vystříhovaly je z papíru a zdobily nejrůznějšími kořeními, které si donesly, takže ve chvíli byla provoněná celá kreslárna. Děti byly velice šikovné a dokonce některé začaly i hádat, co jim které koření připomíná.

Mgr. Jaroslava Truksová

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 38 – květen 2006

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková

Petra Srnská, Andrea Šikulová, Jan Fousek, Eliška Kuběnová, Dita Niesnerová

Žaneta Šimová, Jana Ambrožová, Lucie Ptáčková, Adéla Šujanová, Klára Macháčková, Andrea Peřinová

e-mail: puclik@nmmn.cz <http://zs1.nmmn.cz>

Číslo 38 vyšlo 17. května 2006 v nákladu 35 výtisků